

**МАСШТАБНА ЕКРАНІЗАЦІЯ
ВІД ГОЛЛІВУДСЬКОЇ КІНОКОМПАНІЇ
«UNIVERSAL STUDIOS»**

**ПОРЯД ІЗ НЕЮ НАЙБІЛЬШИЙ ГРІШНИК
ЗДАВАТИМЕТЬСЯ ПРАВЕДНИКОМ**

Живеш чужим життям — вирішуй чужі проблеми. У комплекті з розкішними апартаментами від убитої Бет сестра-близнючка Алвіна отримала чоловіка-мафіозі та коханця. Обох довелося «прибрати», бо вони забагато знали. І тепер Алві розпочинає нову гру: вона — коханка Ніно, гангстера з коза ностра. Разом вони готуються повернути цікаву та небезпечну обладку. Та, прокинувшись одного ранку в готелі, Алві знаходить записку: «Якщо зумієш наздогнати мене, можемо працювати разом». Отож вона починає полювання на зрадника Ніно. Він гадав, що зміг втекти від неї. І це найжахливіша помилка в його житті...

Багатогранна та цікава історія... Читачі гортимуть цей роман сторінка за сторінкою і з нетерпінням чекатимуть на завершення трилогії.

Booklist

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-6412-0

9 786171 264120

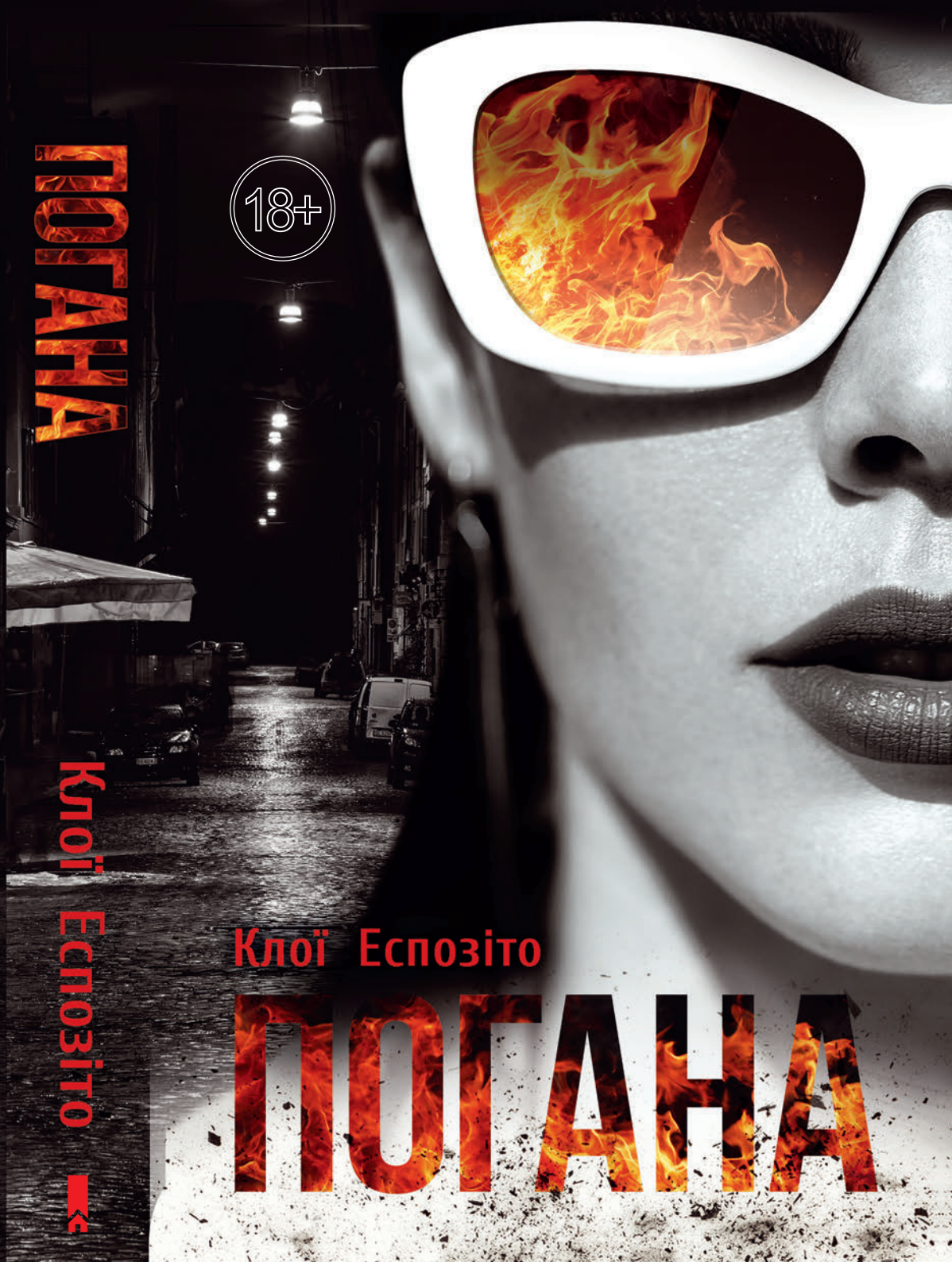
ПОГАННА

Клої Еспозіто

18+

Клої Еспозіто

ПОГАННА

ПОГАНА

Chloé Esposito

BAD

A NOVEL

MICHAEL JOSEPH

an imprint of

PENGUIN BOOKS

Клої Еспозіто

ПОГАНА

РОМАН

ХАРКІВ **2019** **КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ**

УДК 821.111(73)
Е85

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Esposito Ch. Bad : A Novel / Chloé Esposito, . —
London : Michael Joseph, 2018. — 384 p.

Переклад з англійської *Наталії Третьякової*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Аліна Белякова*

ISBN 978-617-12-6412-0
ISBN 978-0-718-18571-8 (англ.)

© Chloé J. Esposito, 2018
© Depositphotos.com / aaron90311,
ElaineNativ, обкладинка, 2019
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

Для Лізи

Мені помста належить, Я відплачу¹.

До римлян 12:19, Біблія короля Якова

Хоч це й божевілья, але в ньому є послідовність...²

Вільям Шекспір. Гамлет, принц датський

Кохання — моя релігія:
я можу померти заради нього.

Джон Кітс

¹ Переклад І. Огієнка. (Тут і далі прим. пер.)

² Переклад Л. Гребінки.

ПОЯСНЕННЯ

Вам варто про дещо дізнатися, перш ніж ми продовжимо: минулий тиждень був цілковитим шаленством. І це ще слабо сказано. У мене був найкращий у житті секс. Я виявила схильність до зброї. Тепер усі вважають мене за мою сестру-близнючку (бо вона загинула і я вкрала її життя). Кілька людей зникли безвісти.

Я б не сказала, що це *так уже на мене не схоже*; я не якась там довбана праведниця. Але до минулого тижня я не була вбивцею. Я була схожою на вас. Звісно, траплялися дрібні злочини: щось поцупити в крамниці, щось підпалити, щось украсти. Але в усьому іншому я жила так само, як ви, — наливала й *пила*. Працювала в рубрикованій рекламі. Мешкала у квартирі в будинку 19. Нікого не вбивала (хоча мені це спадало на думку). Я не зв'язувалася з мафією. Мене не переслідував Інтерпол. Але за кілька коротких днів багато може змінитися, і, схоже, це тепер якась оновлена я.

У мене й досі голова йде обертом. Я не знаю, з чого почати. Мабуть, починати слід із початку, але єдине, про що я можу думати, — це кінець і те, як Ніно розбив мені серце.

Це все почалося з нещасного випадку минулого тижня.

Це була не моя провина. Розумієте, майже не моя. Тож зробіть ласку, не судіть мене.

На Сицилії я опинилася через мою близнючку. Бет просто *шалено* жадала, щоб я приїхала. Заплатила за квитки і все таке. Вона привабила мене безкоштовним шампанським і обіцянкою сонця. Я б, звичайно, не їхала. Я краще за всіх знаю, що зависати з моєю падлючною близнючкою — справжнє катування водою (і це в найкращому випадку). Але мене щойно звільнили за перегляд порно і мої довбойоби-співмешканці викинули мене з квартири. Залишалось два шляхи: Сицилія або картонна коробка. Тож я так по-дурному повірила їй і поїхала.

Поганий план.

Коли я прибула на її віллу в Таорміні, те місце виявилось чудесним. Тобто як у тому тревел-порно від «Condé Nast»¹. Найкрутіше з найкрутіших місць. Сади, оздоблені мов у шістнадцятому столітті, мармурові статуї, фонтани, квіти. І басейн... Вам таке годі й уявити. Звичайно, я заздрила. А ви не заздрили б?

А ще там була дитина Бет, Ернесто. Дитя, яке вона народила від Амброджо. Ви б його тільки бачили. Він схожий на мене. Він міг би бути моїм. *Мав* бути моїм. «Ма-ма, — гукав він до мене. — Ма-ма-ма».

Це було вже занадто.

Очі в мене налилися кров'ю, мов у монстра.

А тоді Бет розповіла мені, навіщо вона мене запросила. Вона не просто *сумувала за мною*. Ха. Можна подумати. Вона попросила підмінити її, щоб вона могла вийти погуляти ввечері. Вона не хотіла, щоб Амброджо це помітив. Я зрозуміла, що коїться щось дивне. Я ні-защо б на таке не погодилася, але вона підкупила мене золотими босоніжками «Прада», то що ж мені, дівчинці, залишалось? Я чекала й чекала, вдягнена як Бет,

¹ Condé Nast — журнальне видавництво.

майже до півночі. Коли вона нарешті повернулася, ми страшенно посварилися.

Ми стояли біля краю басейну, і якось — я не знаю як — вона послизнулася.

Ударилася головою об кахлі й зникла під водою.

Повітряні бульбашки

і більш

нічого.

Я розумію.

Уявляю, що ви думаєте.

Я мала стрибнути у воду і врятувати її.

Але ви й гадки не маєте, як я змучилася.

Тож я дала їй померти і вкрала її життя.

Я вкрала її одяг. Украла її сина. Украла її довбаного чоловіка. Украла її мільйони та її віллу. Вона однаково мала бути моєю. Амброджо нічогосінько не помітив (не зразу, принаймні).

Це було краще, ніж виграти в лотерею.

Усі мої найшаленіші мрії справдилися.

Виявилось, що Амброджо — гангстер і в нього є кілька цікавих друзів. Його партнери, Ніно та Доменіко, ліквідатори в коза ностра. Вони допомогли нам сховати тіло моєї сестри в ямі в найближчому лісі.

Усе здавалося пречудовим.

Усі вони думали, що те тіло моє.

Але насправді моя близнючка хотіла помінятися зі мною місцями, щоб ушитися від тих гангстерів. Вона не бажала, щоб її безцінний синочок зрештою отримав кулю в лоба.

Вона намірилася кинути Амброджо й утекти зі своїм коханцем, Сальваторе. Ці двоє голубків запланували вбити мене й назавжди залишити острів. Бет думала, що кинути тіло (моє мертве тіло) — єдина можливість зробити так, щоб її не переслідували. От. Же. Сучка.

Зміюка падлючна. Але в останню мить Сальваторе відмовився допомагати їй мене вбити.

Алві: одна штука. Бет: нуль штук.

Отак тобі.

А потім ми переспали з Амброджо і, шановні читачі, мені довелося симулювати. Це було як гілочка в Євротунелі. Типу «мікропеніс». О, скільки років я змарнувала, мріючи про хлопця моєї сестри...

Він одразу ж збагнув, що це я.

Він гнався за мною крізь ніч. Я бігла так, наче від цього залежало моє життя. Я думала, що він мене вб'є, тож зробила це першою. Каменем розтросила йому голову.

Я побігла до вілли Сальваторе, коли Амброджо настав каюк. Пояснила тому, що це був самозахист, адже щось таке воно й було, в певному сенсі. Сальво, думаючи, що я Бет, допоміг мені здихатися трупа Амброджо. Ми скинули його з краю скелі. Щоб здавалося, що це самогубство.

Потім я переспала з Сальваторе. Двісті фунтів¹ точених м'язів? Я не могла стриматися. Але він помітив, що в мене немає на животі рубця після кесаревого розтину, як у Бет.

Знову спалилася.

Я не могла покластися на те, що він збереже мою таємницю. Забагато було на кону. Тож я пішла до партнера Амброджо, Ніно, і сказала йому, що Сальво вбив його боса. Ніно був спокусливий. І відданий. Він сказав, що Амброджо був йому за брата.

Тож усе вдалося.

Ніно вбив Сальваторе, а потім я переспала ще й з Ніно. Говоритиму з вами відверто.

¹ Одиниця маси в англomовних країнах, 1 фунт = 0,45 кг.

Він виявився найкращим із чоловіків, з якими я спала (а їх було в мене багато). Я мріяла стати ліквідаторкою, пліч-о-пліч із Ніно. Його партнеркою. Його нареченою.

Я думала, що знайшла Того Самого.

Ми розробили план, як разом попрацюємо й одержимо добрячий статок. Ми вирішили прихопити Караваджо, якусь безцінну картину, що була в Амброджо. Покупцем став хитрий священник, що працював на сицилійських гангстерів. Але цей покидьок заявив, що картина підроблена. Він не збирався давати нам грошей.

Тож я і його вбила.

Ми вшилися до Лондона на «ламборгіні» Амброджо з двома мільйонами євро у валізі.

Без жодного задоволення повідомляю вам: Ніно виявився помилкою.

Коли ми дісталися до «Рітца», він украв машину. Украв ту довбану валізу.

Я розумію, що, може, ніколи більше не побачу Ніно. Але якщо побачу, присягаюся вам: таке влаштую, що йому пекло раєм здасться.

УЧОРА

Неділя, 30 серпня 2015 року
Тоскана, Італія

Я дивлюся на дорогу крізь підрожевлене вітрове скло. Асфальт потоком рідкої ртуті блищить у спекотному мареві. Здається, що ми пливемо, а не їдемо. Небо безкрає та неймовірно блакитне, блакитне, як очі Демієна Льюїса або форма італійської команди з регбі. Я ніколи ще не бачила такого блакитного неба — може, хіба що в кіно. Маслинові гаї, низки пагорбів, приголомшливий тосканський пейзаж, усе сліпучо-яскраве, ніби намальоване свіжою масляною фарбою, шойно вичавленою з тюбика.

Гаряче шкіряне сидіння прилипає до моєї шкіри. Ці крихітні міні-шортики «Баленсіага» ледь вкривають мої губки. Униз від моєї шиї скочується крапля поту й ховається між моїми грудьми. Я ковтаю теплого «Просекко». Градусів сорок точно є.

— Хочеш? — запитую я і простягаю Ніно пляшку.

Він хитає головою:

— *Niente*¹.

Я міцно вчіплююся у кермо й розглядаю свої пошарпані нігті. Мені потрібен манікюр. Ніжно-рожевий лак увесь облущився, а засохла кров під нігтями набула мерзотного іржаво-червоного кольору. Каблучка моєї сестри з розкішним діамантом блищить, мов крихітна бомба.

¹ Не треба (*im.*).

По радіо співає Тейлор Свіфт, «Out of the Woods». *Обожнюю* цю пісню. Я додаю гучності й підспівую. Басова партія — суцільний секс. Я зиркаю на своє відображення в дзеркалі заднього огляду. Маю чудовий вигляд у сонцезахисних окулярах Бет від «Гуччі». Я пасую до її одягу. Пасую до цього життя.

Ніно простягає мені сигарету, і я видихаю дим.

Тепер ми мчимо так швидко, що вже не пливемо, а летимо, на швидкості понад 180. Я дивлюся, як повзе стрілка на спідометрі, все швидше й швидше. **ОЦЕ, БЛЯ, СПРАВЖНЄ ЖИТТЯ.**

Я натискаю кнопку клаксона, просто тому що можу.
— Бетто, припини це нахуй.

Бетта, Бетта, скрізь ця гробана Бетта.

Мене вже нудить від того, що я — своя власна сестра, але Ніно вірить, що я вдова його загиблого боса. Сказати йому, що я *друга* близнючка, означає ризикнути всім. Ризикнути своїм життям. Він може почати ставити складні запитання, типу чи я причетна до вбивства Амброджо. Краще залишатися Беттою. Краще не виходити з ролі.

«Коли ти раз лиш вирішив збрехати — ще довго будеш брехні гаптувати»¹.

Я справжнісінька чорна вдова.

Ми прямуємо з Тоскани на північ. До озер і швейцарського кордону. Через Прованс, Бургундію, Пікардію і, нарешті, до Лондона. Подалі від Таорміни. Подалі від моєї сестри. Від копів і численних трупів. Від провини. Страху. Безсонних ночей. Так. Багато. Смертей. Я витягаю руки над головою, обожнюю це приємне розслаблення в плечах і шиї, солодку наркоту, що тече моїми венами, це щасливе сяйво в голові.

¹ Вальтер Скотт, «Марміон».

Кокаїновий післясмак краплями скочується з носа мені до горла. Я всміхаюся до Ніно, оближую занімелі губи. Досі відчуваю його смак після нашого останнього поцілунку: солоний язик, червоні «Мальборо». Відчуваю запах його засобу після гоління та спокусливого поту. Запах грошей, напханих у стару шкіряну валізу священика. Мене вштирює сама думка про це. І від неї я так течу...

— Уявляєш, які ми *bagami*?

— Два мільйони євро, — говорить Ніно. Він хапає пошарпану коричневу валізу «Гуччі» і гладить порепану шкіру. — *Allora?*¹ На скільки цього вистачить?

— Можемо ще дістати, — відповідаю я. — Ніно, любенький, ми *безсмертні*. Ми — крута команда. Тобі так не здається?

Копи з бандитами залишаються позаду, перед нами — наше майбутнє, зухвале та яскраве. Алві та Ніно, назавжди разом, вбивати та трахатися, трахатися та вбивати.

— Гей, — пропоную я, — хочеш, спинимось? Я б не проти побавитися на узбіччі.

Він киває.

Я звертаю з сільської дороги й глушу двигун. Ніно виходить і відчиняє двері з мого боку. Подає мені руку. Ми обходимо автомобіль, стаємо перед ним, і Ніно роздягає мене.

Я вриваюсь у гарячий метал, обпікаючись об капот. Шорти впали до моїх ніг. Руки Ніно на моїх цицьках. Боже, я кохаю свого бідового хлопця. Я розумію, що минув лише *тиждень*, але здається, що я *завжди* його знала. Я простягаю руки над головою і дряпаю багрянту фарбу. Його тіло важке, воно тисне на мою спітнілу голу спину. Я відчуваю, як стукотить у нього в грудях

¹ І що? (*im.*)

серце, його щетина дряпає мені шию. Шкіра в нього гаряча, аж палахкотить. Солоний смак сексу.

Він трахає, трахає, трахає мене.

— Ніно, Ніно, Ніно, — повторюю я.

Я б хотіла, щоб він відповів: «Алві».

Ми кінчаємо водночас. В очах червоніє. Наші тіла сіпаються, тремтять. На якусь мить ми опиняємося не тут, а в іншому вимірі. Я не усвідомлюю, хто я; ми з Ніно — єдине ціле. Французи називають це «*la petite mort*», «маленька смерть», чи щось таке. Ніби частина мене померла всередині. Але я ніколи не почувалася такою живою. То що вони, в біса, знають?

А потім ми гепаємося назад на Землю. Назад до реальності. Але знаєте що? Це досить круто. Зараз мене вштирює бути собою. Ніно виходить, і я встаю, мов у тумані, голова в мене паморочиться, йде обертом. Я чую, як його черевики ступають по гравію. Чую, як він видихає: «*Betta*». Я нахиляюся, беру шорти та натягаю їх назад на липкі ноги. Спираюся на «ламбо» та дивлюся, як він запалює цигарку.

— Де ти була все моє життя? — питає він.

— Чекала на тебе, — відповідаю я.

Пальцями він проводить по моїй нижній губі.

Я дивлюся йому в очі.

Усе це... все це схоже на сон. Я почувуюся в безпеці. Уперше в житті відчуваю, що мене хочуть. Бути тут, просто зараз, із ним... Я ніколи досі такого не відчувала. Це майже занадто добре, щоб бути правдою.

ДЕНЬ ПЕРШИЙ

ЗРАДНИК

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

СЬОГОДНІ

Понеділок, 31 серпня 2015 року
Готель «Рітц», Сент-Джеймс, Лондон

Я просто зараз чую голос Бет:

— *Алві? Чому ти блюєш у раковину?*

Бо в унітаз із мене гівно летється.

— *Що, водночас?*

Так, водночас. Це називається алкогольне отруєння. Дуже захопливо. Треба й тобі колись це спробувати. Сучко.

Я піднімаю важкі повіки, розплюшуюся по шпаринці. Мене засліплює біле сяйво відполірованої керамічної раковини. Я знову заплюшуюсь: це було боляче. Спираюся щокою на холодний твердий край, і на мене накочуються хвилі нудоти. Я на них — мов серферка, що скоряє височезні буруни на Гаваях, із самої верхівки врізаючись у білу воду. О, ні, *знову*. Я вибльовую жалюгідні залишки шлункового соку, знову, знову і знову.

— НУ, ПОСТРИВАЙ У МЕНЕ, НІНО. ЦЕ ВСЕ ЧЕРЕЗ ТЕБЕ.

Джин, вино, мартіні з горілкою, морква (дивно, я ж наче не їла ніякої моркви?). Моє дихання відлунює в раковині. У голові бухкає і паморочиться.

Більш не питиму,
Нізащо, ніколи. І
Я серйозно. Так.

Мій перший сьогоднішній хайку...

Геніально, Алві, тобі все ще це вдається. Ну то й що, що нікому не подобаються мої вірші? Кітса не цінували за життя. Бет завжди говорила, що я просто марную час, але я творю не для критиків.

Я зрештою гепаюся долілиць на підлогу. Кахлі летять мені назустріч і бежають мене — «ляп!» — по обличчю.

Я що, справді щойно впала з унітаза?

Мій рот сповнюється кров'ю з розбитої губи. Відчуття такі, ніби я помираю, але, зрештою, я не *мертва* — не сконала на унітазі, як Елвіс Преслі. Моє тіло тремтить на чорно-білих кахлях. Фе, це що таке? А, це ж я. Запах тіла змішується з «Туалетним каченям» чи ще якоюсь хлорованою «Океанською свіжістю». Я гола-голісінька, на мені лише діамантове намисто Бет. Я повзу, мов диверсантка з піхоти, на теплий пухнастий килимок для ванної — мій усамітнений острівець у непривітному морі. Я у витонченій ванній кімнаті свого номера, з суцільного мармуру зі склом. Усе сяйливе. Новісіньке. Тут є джакузі й духова кабінка, що може вмістити двох людей. Я лежу на спині, витріщаючись на душ. Я б хотіла туди піти, але не впевнена, що мені це до снаги...

«С-с-с-с-с» — крихітний білий вбудований освіжувач повітря оббризкує приміщення хімозним магнолієвим ароматом. Мені в око впадає широкий екран телевізора,

що висить на стіні. Я хапаю пульт і вмикаю його. У мене є якесь невиразне відчуття, що слід мені стежити за новинами, тенькає щось під ложечкою, і до алкоголю це не має жодного стосунку; скажімо, що це просто передчуття...

Недолуге фото: я на весіллі Бет.

Я збільшую гучність до максимуму.

— Сьогодні вранці в лісі біля Таорміни, Сицилія, було знайдено тіло жінки — як вважається, двадцятип'ятирічної громадянки Британії Алвіни Найтлі. Як повідомляє наш італійський кореспондент Ромео д'Альба...

Бля, бля, бля, бля, бля.

Бля, бля, бля, бля, бля, бля, бля.

Бля. ЯК ХУЙОВО.

Технічно це все ще хайку. Так, не *Шекспір*, але я зі страшного похмілля. Не можете ж ви очікувати, що я в такий час видаватиму найкращі роботи.

Мої цигарки біля раковини; я запалюю й затягуюся «Мальборо». Я не очікувала, що її тіло знайдуть, принаймні не так скоро. Я що, продовбалася?

Але вони не знають, хто то така.

Лисуватий чоловік у бежевому костюмі стоїть серед дубів і каштанів, тримаючи мікрофон просто перед подвійним підборіддям, що коливається, мов желе. (Як, у біса, він потрапив у телевізор? Він схожий на яйце у м'ясному фарші.) Він показує на прогалину в лісі за його спиною, змахуючи білою одутлою рукою. Яма в землі, огорожена поліцейською стрічкою, купа землі й тонна цегли, насипаний щебінь і потрошений бетон: могила моєї близнючки.

— Це будівництво велося без дозволу. Незавершена, невдало сконструйована будівля ховалася глибоко в сицилійських лісах. Але сьогодні вранці незрозумілий запах привернув увагу Антонії Річчі Альсатіан. Синьйора

Річчі, будь ласка, розкажіть нам, що сталося, коли ви гуляли зі своєю собачкою Люпо.

Камера наводиться на жінку, що стоїть біля Ромео. Антонія маленька, в теплій куртці з капюшоном, золотаве витке волосся німбом оточує голову. Обличчя в неї видовжене, на носі — горбинка. Як на мене, вона чимось скидається на свого собаку. Люпо, хакаючи, стоїть у неї між ніг, його великий рожевий язик звисає, гнучкий і мокрий, вуха настовбурчені, з гострими кінчиками. Ромео тицяє мікрофон Антонії в обличчя. Вона здається до всрачки переляканою.

— Люпо... він нюхати... він гавкати на дім. Він засмучений. Я намагаюся його... відтягнути його, але він не рухатися. Він дуже хороший собака.

Люпо гавкає.

— Чшш, Люпо.

Вона чимось його частує.

— Він копати, копати й копати. Він щось ловити під дім. Мене, я думати, це *topo*, це... «пі-пі»?

— Миша?

— Миша. Але я зляканий. Дім, він виглядати *strano*... дивно... а тоді я виявити тут довге біле волосся. Ось тут. Просто отут. — Вона показує на землю. — Я чути історії. Я знати. Я знати коза ностра... Тож я телефонувати поліція.

Ромео киває й відсовує від неї мікрофон. Він дивиться на собаку, що тепер нюхає його між ніг.

— Ні. *Basta*¹, — каже Антонія, напружено тягнучи повідець Люпо. — *Mi dispiace*².

— Поліцейські прибули о пів на восьму сьогодні вранці. Вони говорять, що така картина типова для горе-

¹ Годі (*im.*).

² Мені дуже прикро (*im.*).

звісної сицилійської мафії, коза ностра. Вони не здивувалися, знайшовши тіло, сховане в бетонних підвалинах.

Камера перемикається на сицилійські ліси. Собака піднімає задню лапу і дзюрить на щербинь.

— ЛЮПО. НІ.

— Знайдене тіло Алвіни Найтлі та підозри щодо її вбивства ставлять під сумнів припущення про самогубство чоловіка її сестри, Амброджо Карузо, двадцяти дев'яти років, що загинув лише три дні тому. Поліція шукає докази того, що насправді Амброджо Карузо також був убитий. Це Ромео д'Альба, для «Новин Бі-Бі-Сі», наживо з Таорміни.

Ну круто.

Я пультом вимикаю телевізор.

У них є моє тіло *та* тіло Амброджо. Це лише питання часу. Вони шукатимуть Бет. Сподіваюся, тільки щоб допитати й дізнатися, чи зможе вона щось прояснити. Але *сестра-близнючка* Бет та її *чоловік* на тому світі. Чи не буде вона серед перших підозрюваних? Що, як вони подумують, що їм потрібна саме Бет?

Бет. О Боже, це ж я.

Хіба що... Чи могла б я знову стати Алві? Хоч я офіційно й сконала? Арррр. Оце все *заплуталося*.

Я встаю та спотикаюся на килимку. Змив унітаза шумить, мов цунамі. Я схиляюся над раковиною, відкриваю холодну воду та плескаю собі в обличчя. Дивлюся в дзеркало. Погана ідея. Я маю такий вигляд, ніби з могили вилізла, як Ума Турман у «Вбити Білла 2». На губах кров, туш розмазана, вологе волосся розпатлане, скуйовджене й жорстке. Шкіра в мене типу сіра. Я — Мортисія Адамс чи нежить якийсь. Це нагадує мені, в якому стані я була тиждень тому в Арчвеї.

Чудово.

Розпрекрасно, бля.

Знов те ж самісіньке. Без грошей. Без роботи. Жити ніде. Хлопця немає. Можна було й не клопотатися на Сицилії. Весь цей час і зусилля витрачено *даремно*. Сім днів до біса тяжкої праці. Навіщо я взагалі поперлася до тієї Таорміни? Я лише хотіла відпочити. Трішечки засмагнути на сонечку. Бет просто благала сісти у той літак, і не те щоб у мене був вибір. Мені добряче припікало дупу. У Лондоні в мене не було нічогосінько, крім купи боргів і пристрасті до азартних ігор. Загрози герпесу та венеричних захворювань. Я жила у повній шкідників помийниці, у справжньому раю для корости, а тим часом моя бездоганна близнючка вийшла заміж за *мого хлопця* й поїхала в Бурдж-ель-Араб.

Ні, знаєте що? Це моє минуле *мінус один*. Я зробила один крок уперед, потім два кроки назад. Тепер «Алві Найтлі» годує хробаків, а в мене на хвості італійські коппи. Що мені робити? Шукати позитивні моменти? Що мене, бля, навіть не існує? Треба знайти Ніно, забрати своє бабло, а тоді вшитися... до Монако. Але як мені, в біса, його знайти, якщо в мене немає ані копійчини?

Я думала, що моє життя вже суцільні руїни, але тепер, схоже, все стало ще гірше.

Я вдивляюсь у почервонілі очі й зітхаю. Ну ж бо, Алві. Думай. Що б зробила Бейонсе? Ніно десь там, на волі. У нього — «ламборгіні» та валіза з грошима. Але я Глорія Гейнор¹ — я неодмінно виживу. Він мені ще заплатить. Я йому помщуся, як Гамлет (але дівчина — Гамлета? Ні, це звучить як котлета якась). Я знайду його і вб'ю. Ось побачите. Якби тільки він був не таким управним...

Навшпиньки, ніби по битому склу, чимчикую кімнатою. Килим укритий мініатюрними пляшечками:

¹ Глорія Гейнор — американська співачка у стилі диско, відома хітом «I Will Survive».

«Смірнофф», «Гленфіддіх», «Джек Деніелс», «Пімміз». Напівпорожні, спустошені, сумні. Я хилию п'ятдесят мілілітрів «Бомбей Сапфір», що єдиний устояв у холодильнику. Решту міні-бару я висмоктала до краплі, перш ніж відключилася вчора ввечері. На похмілля, як то кажуть. Він обпікає мене зсередини, мов розчинник для фарби.

Шоколадний коржик — частування від закладу — лежить на таці серед чашок та блюдець. Хромований срібний чайник. Пакетики чаю «Твайнінгс». Я запишаю коржика до рота й жую. Він, здається, полегшує гіркоту зради, підсолоджує бридотний сморід підлості. *Et tu, Brute?* Він ніби вдарив мене у спину моїм власним довбаним ножем.

Ніно, о, Ніно,
Я йду по тебе. Ніно,
Ти, Ніно, хробак.

Я помічаю його чорний фетровий капелюх, кинутий біля крісла. Підіймаю й міряю його. Червоні «Мальборо», шкіра, секс — я заплющую очі та вдихаю його запах. Згадую, як уперше побачила його на віллі Бет і здавалося, що весь світ завмер. Ніно віз мою мертву близнючку в багажнику свого пасажирського автомобіля, а зі стерео волила «Металліка». М'язисті руки в чорнилі татуювань. Голе тіло. Чіткі кубики пресу. Бездоганний дванадцятидюймовий¹ член. Я хмурюся. Ні, я не сумую за Ніно, лише за його членом.

Я мов зараз його бачу, принаймні його спину, як він мчить на машині Амброджо, все далі по Пікаділлі, як блимають червоні задні ліхтарики «ламбо». Господи, як мені подобалася та поїздка. Хай тобі трясця, Ніно,

¹ Одиниця довжини у деяких країнах, 1 дюйм = 2,54 см.

пес ти зрадливий. Той автомобіль був коханням усього мого життя.

«Якщо нічого ні від кого не очікуєш — ніколи не розчаруєшся...» Треба було дослухатися до Сильвії Плат¹. Треба було податися в черниці.

Я зісмикую з голови капелюха і жбурляю його на канапу, вловлюючи аромат трояндового букета, що стримить у вазі біля дверей. Як *він* пережив моє нічне божевілля? Насильство й мародерство, як у вікінгів. Я, мов Кіт Мун, чи Кіт Річардс, чи ще якась рок-зірка, розносила власну кімнату. Мов тайфун, мов торнадо — ураган «Алві».

Мені тиждень знадобиться, щоб прийти до тями. Я вбити ладна за кокаїн. Або за протизастудний напій.

Так. З мене досить. Де, в біса, айфон Бет? Він має бути десь тут.

Я обшукую яскраво-червоні оксамитові фіранки, що зібганим жужмом валяються біля стіни. У вітальні по всій підлозі розкидано свічники, кришталеві оздоби та глясові журнали. Принаймні курки тут немає. Або тигра. Або дитини. Я почувуюся ніби під час знімання «Похмілля у Вегасі IV». Господи, от якби це *справді* був фільм, тоді я натиснула б на паузу або відмотала назад. Повернулася б до самого початку та задушила ту сучку ще в утробі.

Нарешті я знаходжу телефон, що стирчить з-під килима. Хапаю його та відкриваю завантажений мною застосунок, що відстежує мобілку Ніно. Це була геніальна ідея, Алві. Одна з найкращих відомих мені фішок. Я взяла телефон Ніно, коли він був у душі. Він шойно там лазив, тож мобілка була розблокована. Я встановила цю програму просто про всяк випадок. Боже, як добре, що я це зробила. Щось мені підказувало, що не слід

¹ Сильвія Плат — американська письменниця, одна з фундаторок жанру «виповідальної поезії».

йому довіряти. Якось я здогадувалася, що в ньому повно лайна. Я могла всю ніч чекати на нього внизу, у тому барі, п'ючи мартіні з горілкою. Тепер я бачитиму, де Ніно є, завжди, коли він буде в зоні досяжності. Я вперше перевіряю застосунок. Останнє місце, де з'являвся той ушльопок, — десь в аеропорту Гітроу. Але це було *багато годин* тому. Я натискаю «Оновити» раз, удруге, втретє, вчетверте. Нічого. Бля, воно не працює. Його місцезнаходження не відображається.

Так. Усе. Я в глибочезній дупі. Тепер мені нізащо його не зловити. Цей застосунок — єдина можлива стежка до нього. Я ногою буцаю чайник у камін і жбурляю чашку в двері. Вона розколюється та розпадається надвоє, як моє дурне серце. Як я, в біса, намірилася його знайти?

«Я на крилах, бистрих, немов уява чи любовна мрія, Полину мститься»¹.

Я знову зиркаю на екран. Він може зараз бути в літаку. Може, в нього телефон в автономному режимі. Згодом ще перевірю. Усе буде добре. Розслабся, крихітко. Охолонь.

Вісім пропущених дзвінків та одне нове повідомлення на електронну пошту, від моєї мами для Бет. Я клацаю на повідомлення та читаю.

Від: Мевіс Найтлі MavisKnightly1954@yahoo.com

Кому: Елізабет Карузо ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com

Дата: 31 серпня 2015 09:05

Тема: Де ти є?

Елізабет, любенька, куди ти, в біса, поділася? Я божеволію з хвилювання. Я тут, у Таорміні, з твоїм сином і нянею, і ніхто нічого!

¹ Вільям Шекспір, «Гамлет, принц датський» (переклад Л. Гребінки).

сінко не знає. Поліцейські лаять скрізь, ставлячи запитання про твою сестру. Здається, через те що її закопали в тому лісі, здійнявся якийсь гамір. Я переказала їм те, що ти розповіла мені по телефону, що це був нещасний випадок, але навряд чи вони мені повірили...

Я минулого тижня потелефонувала мамі та розповіла їй, що Алві загинула. Я сказала, що вона жакливо плавала і впала в басейн п'яною. Вона здавалася анітрохи не здивованою. Скоріше говорила *полегшено*...

Хай там як, досить про це. Мене так засмутила звістка про Амброджо. Який шок. Бідненька, бідненька моя. Можу лише уявити твої страждання. Він був справді пречудовим чоловіком. Найкращим зятем. Такий багатий. Такий хвацький і вродливий. Я ніколи не забуду вигляду його спини, коли він чекав на тебе біля вітара. Я сказала поліцейським, що це ніяк не могло бути самогубство. Такий гарний і заможний чоловік, як він, не наклав би на себе руки отак, ні сіло ні впало. Я показала їм вашу світлину з медового місяця, ту прекрасну картку, де ви вдвох на пляжі насолоджуєтесь дайкірі на заході сонця. «Амброджо Карузо, — сказала я офіцерові, — одружений із моєю дочкою Бет. Ви наклали б на себе руки, якби вона була вашою дружиною?» Він погодився, що ти — щось особливе. Він навіть дійшов до того, що зазначив, що ти успадкувала свою красу від своєї мами. І, мушу визнати, я цього не заперечувала. Якби він бачив твого батька, Алвіна, йому в голову не закралося б жодного сумніву. Полюбляють вони пускати бісики, ці італійські чоловіки. І слід сказати, що це змінює життя на краще. У Сідней жінки певного віку стають просто невидимі. Але я все ще жінка. У мене все ще є свої потреби. І я ціную цей комплімент. Докладаєш зусиль, доглядаєш за собою... хімічні пілінги, регулярна епіляція воском, зрошення кишківника. Намагаєшся залишатися в формі. Я поки ще не збираюся в могилу.

Хай там як, любенька, приїжджай побачитися зі мною. Увесь цей стрес не на користь моїм нервам, і можу сказати, що кортизол заважає гормонотерапії.

Завжди твоя,
Матуся xxx

P.S. Я намагалася дотелефонуватися на твій мобільний, але, схоже, на лінії якісь технічні негаразди. Він просто дзвонить, дзвонить, а потім перемикається на голосову пошту. Янголе, будь ласка, чи могла б ти мені перетелефонувати?

Я видаляю листа. Хитаю головою. Вона неймовірна. У двері стукають.

Що це? *Поліція?*

— Хто там? — питаю я.

Я дивлюся у вікно. Думаю, якщо доведеться, я зможу вилізти. Який це поверх? О, пентхаус... *Геніально*. Чудовий план, Алві. Ти гола-голісінька. Центр Лондона. Середина дня. Ніхто не помітить, як ти в костюмі Єви бігаєш по даху.

— Даруйте, мадам, але ті, в кого кімнати зняті до дванадцятої, виселилися, гм, о *дванадцятій*.

— Так. Зрозуміло. А зараз котра?

— Пів на другу.

Гадство.

— Я йду.

Я маю зникнути, доки ніхто не побачив цієї кімнати. Ми з Ніно сплатили за рахунком (готівкою, минулого вечора, товстеним оберемком євро), але це була сплата за проживання, а не за повне відновлення цього довбаного номера. Треба вшиватися.

Але мені нічого вдягти. Ніно продовбався з валізою мого одягу. Разом з усіма грошима. Що *він* намірився робити з сукнями моєї сестри? Від «Гуччі», «Ланвін»

і Тома Форда. Чесно кажучи, я маю сумнів, що вони йому личитимуть. Ха! Я хочу їх повернути. І мою фотку Ченнінга Тейтума. Повірити не можу, що він і її теж захопив. Не схоже, щоб вона йому була потрібна.

Я хапаю свою брудну вчорашню сукню (маленьке чорне плаття Бет від «Шанель») і мчу до ванної прийняти душ. Ступаю у воду, від якої підіймається пара. Співаю на все горло «You Oughta Know» Аланіс Моріссетт. Я замотую волосся в тюрбан, накидаю халат і прямую до кімнати. Запалюю собі сигарету, а потім крокую туди-сюди, як лев у клітці в зоопарку. Мені потрібне бабло, щоб вирушити на пошуки Ніно — оплачувати перельоти, готелі, горілку тощо. Але з усіх моїх власних карт усе вишкребено, а картки Бет я не зможу використати, не привертаючи уваги.

Що мені робити?

Мені в око впадає діамантове намисто Бет, що сяє в мене на шиї. Діамантові сережки Бет. Годинник Бет — «Омега». А ще на мені її каблучки — весільна й отримана на заручини... Усі вони стали в пригоді минулого тижня, коли я корчила з себе свою близнючку. Я здурила майже всіх, але тепер, здається, вони мені не потрібні.

Цікаво, скільки я отримаю, якщо їх закладу.

Так і зроблю. Просто зараз. Уже *пішла*.

Я вже наміряюся відчинити двері та мчати сходами вниз, до Мейфейра, коли зупиняюся — із рукою на дверній ручці — та завмираю. Про що, в біса, я думаю? Серйозно? Бідолашна маленька, няшна, беззбройна Алві проти цього лютого чудовиська Ніно. Він професійний гангстер-ліквідатор. У нього *двадцять* років досвіду. Лише самому Богові відомо, скільки людей він повбивав. *Точно* більше, ніж я. Може, сотні. Або тисячі. Отож які в мене шанси? Я, либонь, зовсім рамси поплутала.

Я відпускаю дверну ручку та падаю важкою купою на підлогу.

Я могла б мати це все.

Це було *так* близько. *Так* до біса близько. Вілла. Машина. Яхта. Дитя. Безцінні витвори італійського живопису епохи Відродження. Я жила тим життям. *La dolce vita*¹. Два мільйони євро були лише початком. Він забрав у мене *все*, кинувши тут учора ввечері. Гарячі сльози набігають на очі та струмочками стікають униз. Я кліпаю, кліпаю, кліпаю, стримуючи їх.

Що це за аромат? «Міс Діор Шері»? Це дивно, навіть після душі я досі пахну парфумами Бет — цукровими, чіпкими, нудотно-солодкими. Я, либонь, надто ними намастилася.

Голос моєї сестри шепоче мені на вухо.

— *Ну, начувайся.*

Що-що? Це що, Бет?

Я розплющую очі й сідаю. Озираюся, але кімната порожня. Тут нікогісінько немає, окрім мене.

— *Ти вбила мене.*

— Не те щоб. Ти типу послизнулася. — Я справді маю це слухати? — Ти більш не моя проблема.

— *Ха. Я ще нею стану. Просто почекай.*

— Що за хуйня? Ти мені *погрожуєш*? Ти мертва. Я на власні очі це бачила...

— *Я ще помщуся.*

Я встаю та прихилиюся до стіни, моє обличчя вкриває холодний піт, дихання в мене коротке, уривчасте. Я вмикаю все світло в кімнаті: сяйливі золоті люстри, торшер на письмовому столі, світильник на журнальному столику. Хапаю канцелярський ніж зі слонової кістки.

¹ Солодким життям (*it.*).

— *Ти мені ще заплатиш, — каже вона. — Ти спокійні-сінько вбила мого чоловіка, пришила мого коханця...*

Чорт, вона моє рацію. Я таки справді це зробила. Мабуть, саме тому вона й гнівається.

— Гаразд. Постривай лише. Постривай, — кажу я. «Кинджал» тремтить у моїй руці. Голос у мене слабкий і тихий.

— *О, почекаати я можу. Мені нікуди йти. Ти вкрала моє життя, пам'ятаєш?*

Вона сміється жорстоким, невеселим сміхом, як той жахливий клоун із «Воно». Звідки, в біса, він долинає? Я стою посеред кімнати, обертаюся на 360 градусів. Її тут немає, правда ж?

— По-перше, ти мертва. Ти *копита відкинула*. Дійшло? Ти просто дурний голос у мене в голові. По-друге, що ти зробиш? *Говоритимеш до мене?* Як страшно.

Тиша. Нічого. Ані писку. Ані сміху. Ані зітхання. Ані чхання.

— Бет? — Куди вона поділася? Я поволі йду до дзеркала. — Бет, це не смішно. Ти ще тут?

Я ступаю ближче, зазираю в свої очі. Зараз я так близько, що від мого дихання пітніє скло. Бет? Бет. БЕТ?

— *«Мені помста належить, Я відплачу».*

— ГАРРР. Стули пельку, зомбі-мудачка.

Я беркицаю назад на підлогу.

— *Ти дозволиш Ніно втоптати тебе у бруд, так само як зробив Амброджо. Вони тебе трахають, а потім кидають. Тобі ніколи не змусити їх залишитися.*

— Ні. Нізащо. *Не дозволю.*

— *Поглянь лиш на себе. Ти така жалюгідна. Ти ніколи нічого не могла владнати.*

— Я знайду Ніно, навіть якщо це буде останнє, що я зроблю.

Я сідаю трохи пряміше та шморгаю носом.

Помічаю букет троянд, що глузують, сміються, дразнять мене. Ніно ніколи не купував мені квітів. Якщо подумати, ніхто не купував. Я помічаю невеликий білий конверт, запаханий усередину вази. Підскакую та хапаю його.

О БОЖЕ МІЙ. Це від *нього*.

Чого він хоче? Що там написано?

CARISSIMA ELISABETTA¹,
ЯКЩО ЗУМІЄШ НАЗДОГНАТИ МЕНЕ,
МОЖЕМО ПРАЦЮВАТИ РАЗОМ.

І все. Ані «Цілую», ані «Пробач, люба». Ані «Моя кохана, я скоїв помилку», ані «Я хочу, щоб ти повернулася», ані «Я жадлива людина». *Якщо* я зумію наздогнати його? *Якщо? Якщо?* Не може тут бути жодних довбаних «якщо». Я його *заклята суперниця*. Я не просто *наздожену* його. Ха. Я вб'ю його, він у мене отримає межі очі. Серйозно? Як зверхньо. Мені не треба з ним працювати. Той довбойоб усе зіпсував. Чи він думає, що я це *просто так залишу*? Ляжу на спинку, мов пудель, і хай трахає мене, як хоче? Валятимуся непорушно, наче ганчір'я якийсь? Ні.

Я — АЛВІНА НАЙТЛІ.

Варто йому *боятися*.

*О, вже час, Щоб роздум мій чи вбравсь у кров, чи згас!..
А помсті меж нема?*².

Я хапаю квіти повними, товстими оберемками, шипи на стеблах впиваються, дряпають, пронизують, починає текти кров. Я жбурляю троянди на килим, пелюстки летять вусібіч, вода розбризкується, з моїх пальців крапає кров. Я стрибаю, вгору і вниз, у босоніжках Бет від

¹ ЛЮБА ЕЛІЗАБЕТТА (*im.*).

² Вільям Шекспір, «Гамлет, принц датський» (переклад Л. Гребінки).

ПОДЯКИ

«ПОГАНА» стала складним другим романом, але написання цієї книжки було справжнім задоволенням. Висловлюю найглибшу подяку за неймовірну підтримку таким людям: Паоло Еспозіто, Ліза Талеб, Річард Скіннер, Матильда Мак-Дональд, Джессіка Лік і команда «Майкл Джозеф», Майя Зів і команда «Даттон», Саймон Трювін, Анна Діксон і команда «Вільям Морріс Ентертейнмент», Тім Бонсор, Клодетт Бонсор, Лідія Рафлз, Феліція Йеп, Майкл Діас, Ілана Ліндсі, Гелен Аллен, Емма Вендор, Іссі Махмуд, Марія Джибу, Ясмін Вествуд-Алі, Девід Вествуд, Кріс Елвідж, Джонні Парізо та Майк Делука й «Майкл Де Лука Продакшн», Клоє Еллін із «Юніверсал стьудіоз», Сенья Андреєвіч-Баллок, Матильда Манро, Вікторія Леунґ, Шарлотта Мюррей, Андреа Васіліу, Ваня Мавродієва... Я впевнена, що є ще багато, багато інших, кого я забула, і за це прошу вибачення! Але я не змогла б написати цієї трилогії без вас. Ви робите можливим усе. З усією любов'ю, Клої xxx

Зміст

Пояснення.....	9
<i>Учора</i>	14
<i>День перший. Зрадник</i>	18
<i>День другий. Крадій</i>	42
<i>День третій. Цуценя</i>	98
<i>День четвертий. Черниця</i>	148
<i>День п'ятий. Повія</i>	178
<i>День шостий. Коп</i>	228
<i>День сьомий. Той Самий</i>	297
Епілог.....	328
Подяки.....	332

Літературно-художнє видання

ЕСПОЗИТО Клої

Погана

Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Т. М. Віланова*
Художній редактор *А. В. Белякова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. Є. Шишацький*

Підписано до друку 27.03.2019. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 17,64.
Наклад 2500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безкоштовний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(067)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Еспозіто К.

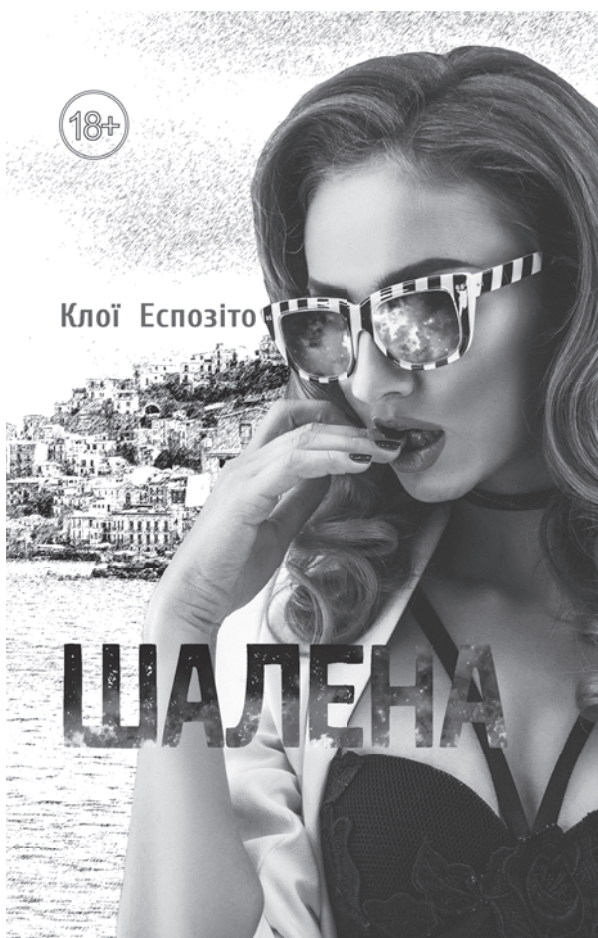
Е85 Погана : роман / Клої Еспозіто ; перекл. з англ. Н. Третьякової. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 336 с.

ISBN 978-617-12-6412-0

ISBN 978-0-718-18571-8 (англ.)

Живеш чужим життям — вирішуй чужі проблеми. В комплекті з розкішними апартаментами Алвіна отримала від убитої сестри-близнючки Бет її чоловіка-мафіози та коханця. Обоє довелося «прибрати», бо вони забагато знали. І тепер Алві розпочинає нову гру: вона — коханка Ніно, гангстера з коза ностра. Разом вони готуються повернути цікаву та небезпечну оборудку. Та, прокинувшись одного ранку в готелі, Алві знаходить записку: «Якщо зумієш наздогнати мене, можемо працювати разом». Отож вона починає полювання на зрадника Ніно. Він гадав, що зміг втекти від неї. І це найжахливіша помилка в його житті...

УДК 821.111(73)

Елізабет та Алвіна — сестри-близнючки. Проте однакова зовнішність — єдине, що є у них спільного. Елізабет тиха та спокійна, одружена із заможним красунчиком італійцем та виховує чудового сина. Алвіна ж пиячить, встряє у небезпечні пригоди і називає себе «поганою злою сестрою».

Несподівано Бет запрошує до себе непутящу сестричку. Алві хапається за цей шанс і вирушає до спекотної Сицилії. А одного дня Елізабет знаходять мертвою. Її сестра радіє, що тепер може замінити її та жити у розкоші. Хоча насправді Алві втрапила у велику халепу... Та що, як саме це було її найбільшою мрією?